

[109] Το επαναστατικό εργατικό κίνημα του μεσοπολέμου εξοντώθηκε απ' τη συνδυασμένη δράση της σταλινικής γραφειοκρατίας και του φασιστικού ολοκληρωτισμού, που είχε δανειστεί την οργανωτική του μορφή απ' το ολοκληρωτικό κόμμα που είχε δοκιμαστεί μ' επιτυχία στη Ρωσία.

Ο φασισμός υπήρξε μια ακραία μορφή υπεράσπισης της αστικής οικονομίας που βρισκόταν κάτω απ' την απειλή της κρίσης και της προλεταριακής ανατροπής, η κατ'εξοχή πολιτοκρατία μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία, διαμέσου της οποίας διασώθηκε αυτή η κοινωνία κι επιδόθηκε σε μια πρώτη εσπευσμένη ορθολογικοποίηση με τη μαζική παρέμβαση του Κράτους στη διαχείρισή της.

Αλλά μια τέτοια ορθολογικοποίηση απειλείται, με τη σειρά της, απ' τον τεράστιο παραλογισμό του μέσου της. Παρόλο που ο φασισμός φέρεται να υπερασπίζει τα κύρια στοιχεία της αστικής ιδεολογίας που έγινε συντηρητική (την οικογένεια, την ιδιοκτησία, την ηθική τάξη, το έθνος), συσπειρώνοντας τη μικροαστική τάξη και τους τρομοκρατημένους απ' την κρίση ή απογοητευμένους απ' την αδυναμία της σοσιαλιστικής επανάστασης ανέργους, δεν είναι ο ίδιος, κατά βάθος, ιδεολογικός.

Παρουσιάζεται σαν αυτό που είναι: μια βίαιη ανάσταση του μύθου, που απαιτεί τη συμμετοχή σε μια κοινότητα καθορισμένη από αρχαϊκές ψευδο-αξίες: τη φυλή, το αίμα, τον αρχηγό.

Ο φασισμός είναι ο τεχνικά εξοπλισμένος αρχαϊσμός

Το αποσυνθεμένο υποκατάστατο του μύθου του, αναβιώνει στις θεαματικές συνθήκες των πιο σύγχρονων μέσων υποβολής και ψευδαίσθησης. Αποτελεί, λοιπόν, έναν απ' τους παράγοντες σχηματισμού του σύγχρονου θεαματικού, ενώ ταυτόχρονα η συμβολή του στην καταστροφή του παλιού εργατικού κινήματος τον κάνει μια απ' τις θεμέλιες δυνάμεις της σημερινής κοινωνίας". Καθώς όμως ο φασισμός συμβαίνει να είναι, επίσης, η πιο δαπανηρή μορφή συντήρησης της καπιταλιστικής τάξης, έπρεπε φυσιολογικά να εγκαταλείψει το προσκήνιο που επιφυλάσσεται για τους μεγάλους ρόλους των καπιταλιστικών κρατών, επισκιασμένος από ορθολογικότερες και ισχυρότερες μορφές αυτής της τάξης.

[Guy Debord, *Η κοινωνία του Θεάματος*, 1967]

Η τέχνη μπορεί κάλλιστα να σταματήσει να είναι μια σχέση πάνω στις αισθήσεις. Μπορεί να γίνει μια άμεση οργάνωση ανώτερων αισθήσεων. Πρέπει να παράγουμε τους εαυτούς μας και όχι τα πράγματα που μας σκλαβώνουν. Δεν υπάρχει ελευθερία στη χρήση του χρόνου χωρίς την κατοχή των σημερινών εργαλείων κατασκευής της καθημερινής ζωής.

Μια διεθνής ένωση καταστασιακών μπορεί να θεωρεί ως μία ένωση εργαζομένων σε έναν Προηγμένο τομέα της κουλτούρας, ή πιο συγκεκριμένα μία ένωση όλων εκείνων που διεκδικούν το δικαίωμα μιας εργασίας, η οποία εμποδίζεται από τις σημερινές κοινωνικές συνθήκες. Πρόκειται λοιπόν για μια οργάνωση επαγγελματιών επαναστατών στην κουλτούρα.

Όσοι θέλουν να ξεπεράσουν ολόπλευρα την παλιά κατεστημένη τάξη πραγμάτων, δεν μπορούν να αρκεστούν στην αταξία του παρόντος, ακόμα και στη σφαίρα της κουλτούρας. Πρέπει, χωρίς καμιά αναβολή, να πολεμήσουν μέσα στην κουλτούρα για τη συγκεκριμένη ανάδυση της κινητής τάξης πραγμάτων του μέλλοντος.

Αυτή η δυνατότητα, που υπάρχει κιόλας ανάμεσά μας, εξαφανίζει όλες τις εκφράσεις των γνωστών Πολιτιστικών μορφών. Πρέπει να οδηγήσουμε όλες τις μορφές της ψευτοεπικοινωνίας στην έσχατη καταστροφή τους, ώστε μια μέρα να πετύχουμε την άμεση Πραγματική επικοινωνία (όπως την εννοούμε, χρησιμοποιώντας τα ανώτερα Πολιτιστικά μέσα: την κατασκευασμένη κατάσταση). Η νίκη θα ανήκει σε εκείνους που θα σπείρουν την αταξία χωρίς να την αγαπούν.

[Ιούνιος 1958. Guy Debord - *Ξεπέραςμα της Τέχνης*. *Ανθολογία Κειμένων της Καταστασιακής Διεθνούς*, μτφ. Γιάννης Δ. Ιωαννίδης, εκδ. Ύψιλον/βιβλία, 1985/1999]

[92] Το μεγαλείο και συνάμα η αδυναμία του πραγματικού αναρχικού αγώνα (γιατί στις ατομικιστικές παραλλαγές του, οι βλέψεις του αναρχισμού είναι ανάξιες λόγου) βρίσκεται στο ότι βλέπει ως άμεσα παρόντα το σκοπό της προλεταριακής επανάστασης. Από την ιστορική σκέψη των αγώνων των σύγχρονων τάξεων, ο κολλεκτιβιστικός αναρχισμός συγκρατεί μόνο το συμπέρασμα, και το γεγονός ότι εμμένει απόλυτα αυτό το συμπέρασμα εκφράζεται και στη συνειδητή περιφρόνηση της μεθόδου εκ μέρους του. Έτσι η κριτική του αναρχισμού στον *πολιτικό αγώνα* παρέμεινε αφηρημένη, ενώ η επιλογή του υπέρ του οικονομικού αγώνα εκδηλώνεται αποκλειστικά και μόνο σε συνάρτηση με την αυταπάτη μιας οριστικής λύσης, που υποτίθεται πως θα επέλθει ξαφνικά σε αυτό το πεδίο τη μέρα της γενικής απεργίας ή της εξέγερσης. Οι αναρχικοί έχουν να πραγματώσουν ένα *ιδεώδες*. Ο αναρχισμός είναι [...] η *ιδεολογία της καθαρής ελευθερίας*, που εξισώνει τα πάντα και απωθεί κάθε ιδέα του ιστορικού κακού. [...] Ο αναρχισμός δεν έχει παρά να ξαναπεί και να προβάλλει μέσα σε κάθε αγώνα το ίδιο απλό γενικό συμπέρασμά του, επειδή έχει εξαρχής ταυτίσει αυτό το πρώτο συμπέρασμα με την τελική κατάληξη του κινήματος. [...]

[93] Ο ιδεολογικός σεβασμός της ομοφωνίας των αποφάσεων ευνόησε μάλλον την ανεξέλεγκτη εξουσία των *ειδικών της ελευθερίας* μέσα στην ίδια την [αναρχική] οργάνωση· και ο επαναστατικός αναρχισμός περιμένει από τον απελευθερωμένο λαό μια παρόμοιου είδους και με τα ίδια μέσα κατακτημένη ομοφωνία. [...]

[94] Η αυταπάτη που συντηρήθηκε, περισσότερο ή λιγότερο ρητά, μέσα στον αυθεντικό αναρχισμό, είναι αυτή της διαρκούς αμεσότητας μιας επανάστασης, η οποία θα πρέπει να δικαιώσει την ιδεολογία, και τον πρακτικό τρόπο οργάνωσης που απορρέει από αυτήν, μέσα από την *αυτοστιγμαί* ολοκλήρωσή της. [...]

[Guy Debord, *Η κοινωνία του θεάματος*]

(πηγή: dangerfew.blogspot.gr)

Αυτόνομη Πρωτοβουλία